

ger af den bestaaende Ret. Paa Privatrettens Omraade bør man være mere konservativ og mere forsigtig med Forandringer end paa de fleste andre Omraader, og man gjorde gældende, at Hensynet til det ønskelige i at faa en systematisk udarbejdet Lovgivning ikke skulde veje op mod Hensynet til det ønskelige i at blive ved det bestaaende og gammelkendte paa alle de Omraader, hvor der ikke forelaa en virkelig praktisk Trang til Forandring. Man erkendte imidlertid, at en saadan Trang til Forandring til nye Retsregler forelaa med Hensyn til visse Krav, nemlig de Krav, der ere Regningskrav, og som det altsaa, idet de ikke støtte sig paa noget uomtvisteligt Grundlag, vil vise sig forbundet med megen Ulempe at gøre gældende under en Retssag, naar de rejses mange Aar efter, at de skulde være komne til Eksistens. Det var Erfaringen hos Folk, der have beskæftiget sig med praktisk Retsliv, at de ønskede at faa en kortere Frist end den gældende for Regningskrav, og det var det, man den Gang vedtog i Folketinget, og som der blev indbragt Forslag om i denne Samling.

Men i det Udvalg, til hvilket Lovforslaget blev henvist, ansaa vi det for rigtigt at tage Hensyn til den Kritik, der i Landstinget var fremkommen mod Folketingets Affattelse. Det tidligere i Folketinget vedtagne Forslag var nemlig sendt op til Landstinget, og det havde der været Genstand for en kort Udvalgsforhandling. Under denne blev det gjort gældende, at man maatte foretrække en mere udvidet Lovgivning. Men der blev ogsaa paa enkelte Punkter rettet Kritik mod det af Folketinget vedtagne. Navnlige blev det hævdet, at Ordet „Regningskrav“ var en meget uheldig Betegnelse. Man mente, det var ønskeligt, at Omfanget af Loven blev præciseret paa en klarere Maade, end det var sket ved dette Ord. Det toge vi Hensyn til den Gang, vi nu havde Sagen til Behandling i Folketingsudvalget. Vi ere fremdeles af den Mening, at man med Hensyn til Sagens egentlige reale Indhold skulde henholde sig til de Principper, der tidligere vare gjorte gældende i Folketinget, man burde ikke gaa til en fuldstændig ny Forældelseslovgivning, men begrænse sig til det Omraade, hvor der havde vist sig en praktisk Trang til nye Lovregler. Men paa den anden Side kunde vi ved at skære visse Stykker ud af det tidligere Regeringslovsforslags Bestemmelser naa det, som vi tilsigtede: Forældelse for Regningskrav. Derved følger ganske vist

mere med, men det ansaa vi ikke for væsentligt.

Imidlertid vilde vi ikke gaa videre end til, hvad der var Regningskrav, og hvad der som Følge af den Form, vi anvendte for Lovens formelle Behandling, maatte tages med, naar vi vilde benytte dette Lovsprog, den Lovform, som var anvendt i Landstinget, som havde foreligget fra Regeringsforslaget, som var bleven vedtaget af Kommissionen, og med Hensyn til hvilken man havde en udførlig juridisk Forklaring af, hvad der var Ordens Mening. Paa den Maade sendte vi altsaa Lovforslaget over til Landstinget, og Landstinget har nu, som vi maa paa-skønne, med stor Hurtighed og Energi behandlet Sagen. Den var, som det i det hele taget er Privatlovsforslags Skæbne, kommen temmelig sent paa Samlingen til Behandling her i Tinget, og Landstinget fik den ogsaa meget sent.

Landstinget har i Princippet sluttet sig til det Grundlag, som Folketinget havde givet, at man ikke burde gaa til en fuldstændig Forældelseslovgivning, men begrænse Lovens Omraade. Dog har Landstinget ment, at man burde gaa noget videre med Hensyn til de Fordringer, der burde gøres til Genstand for Forældelse. Man har foruden de Fordringer, vi havde foreslaaet at forælde, nemlig Fordringer, der støttes paa Overenskomst om Salg eller anden Overdragelse af Varer eller andet Løsøre, Brug af fast Ejendom eller Løsøre, Ydelse af Ophold, Fortæring eller Forplejning og Fordringer paa Erstatning for Skade, tilføjet under Kontraktforhold, taget flere andre med. De Fordringer, man ønsker forældede i Landstinget uden Dom, ere dels Fordring paa Restance af visse stadigt tilbagevendende Afgifter paa fast Ejendom, paa forfalden Rente, paa Restance af Livrente, Overlevelsrente, Pension o. desl., dels Fordring ifølge Kaution for samme Fordringer, som skulle være Genstand for Forældelse, og endelig Fordringer, som Stat og Kommune have paa Skatter og Afgifter af offentligretlig Natur saavel som Krav mod Stat eller Kommune paa Tilbagebetaling af saadanne. Nu ere vi ganske vist her i Folketinget af den Mening, at da der her foreligger Fordringer, hvor Grundlaget er givet paa en klar og sikker Maade, er der ikke den samme Grund til at indføre den korte Forældelse med Hensyn til disse Fordringer, som der er med Hensyn til Regningskrav. Men vi mene paa den anden Side, at naar det høje Landsting sætter Pris paa